

Lubomír Jarcovják

Lubomír Jarcovják se narodil 12. srpna 1962 ve Zlíně.

V letech 1981 až 1987 studoval na katedře výtvarné výchovy Pedagogické fakulty UJEP v Brně, v letech 1993 až 1994 na Střední průmyslové škole grafické v Praze.

Samostatně vystavuje od roku 1986 (ČR, Německo a Rakousko), kolektivních výstav se zúčastňuje od roku 1986 (ČR, Německo, Polsko a Slovensko). 1997 získal na Bienále české grafiky v Ostravě Grand Prix, 1998 obdržel na Trienále umělecké knižní vazby v Kroměříži Čestné uznání. Ve Zlíně je realizován v exteriuru městského centra objekt Kubus. Jeho díla jsou zastoupena ve veřejných a soukromých sbírkách v ČR a zahraničí. Žije a pracuje v Šarovech u Zlína.

Tvorba Lubomíra Jarcovjáka si už od počátků, sahajících do poloviny 80. let, uchovává svůj nezaměnitelný, rázovitý charakter. Již tehdejší jeho grafiky, jednalo se zejména o suché jehly, lepty a akvatinty, byly často ozvlášťňovány kresbou a dalšími dodatečnými zásahy do kompozice, hlavně zlcením a perforováním, což z nich dělá jedinečná, graficky nereprodukovatelná díla. Symbolistní charakter jim vedle zlatých akcentů a celkové barevné atmosféry – jakési „historické a přírodní patiny“ – nezřídka dodává rovněž princip geometricky založených arthetypálních tvarů – znaků na bázi kruhu, rovnostranného trojúhelníku či čtverce. Sémantická skladebnost a barevnost těchto kompozic tak evokuje prožitek tajemných konstalací jsoucna. Právě v tomto bodě na Jarcovjákovy grafiky navázaly v roce 1988 i jeho první autorské papíry a knihy. Umělecká senzibilita tvůrce reflektuje již v technologickém procesu vytváření těchto artefaktů, takže důležitou součástí jeho výtvarného záměru se zde v jistém ohledu stává již kreativnost sama o sobě.

Podstatnou složkou Jarcovjákovy tvorby se v posledních letech staly rovněž ve stejném duchu koncipované objekty, trojrozměrná díla s jasným určením působit v prostoru. Způsobem svého vzniku, experimentální tvořivou dynamikou postavenou na proměnlivém poměru náhody a záměru, představují jakousi uměleckou paralelu k fenomenálním

reálným artefaktům, ať už formovaným přírodními procesy nebo historií a civilizačním děním. Od roku 1999 nabyli v autorově práci na významu nový materiál beton, se svou charakteristickou, byť poněkud hlazenou, povrchovou strukturou, nezřídka formován v geometrické útvary připomínající staroegyptské mastaby. Do nich jsou zakomponovány různé materiály a předměty jako zbytek plechu ze zámečnické dílny, kus železa z topení, anebo část kamene či větve z kdysi krásného stromu, nyní pojednaného stříbrnou polychromií. Kromě těchto prostorových relikviářů nebo i jinak geometrizovaných forem, vytváří Jarcovják rovněž závěsné betonové objekty obrazového charakteru. I do jejich ploch jsou, obdobně jako do paralelně stále vznikajících autorských papírů, vsazovány různé nalezené předměty, zejména železa, zbytky drátů, ale např. také proužek opracované kůže.

I jeho současná tvorba tak opět – a snad ještě důsledněji či naléhavěji než kdykoliv předtím – poukazuje na etické (lidské) obsahy v přírodních a vůbec předmětných sférách a souvislostech jsoucna; lapidární, organicky prokomponovanou formou, hovoří o identitě přírody a světa věčné reality s lidským bytím.

Ludvík Ševeček

Bez názvu, 1999, železo, beton, papír